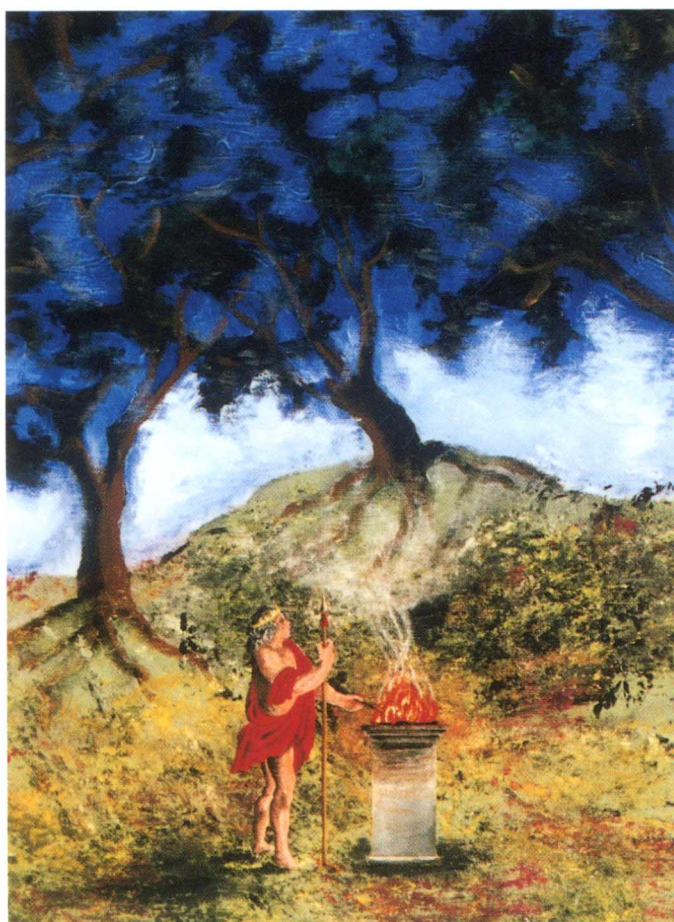

Ministerul Culturii
Oficiul Național pentru Documentare
și Expoziții de Artă

Institutul Italian de Cultură
București

PAOLO SABBATINI RANCIDORO

Focul sacru

Pictură și caligrafie

Galeria Etaj ³/₄ - Teatrul Național
Bd. N. Bălcescu nr. 2 - București

PAOLO SABBATINI RANCIDORO

Focul sacru

Expoziție de pictură și caligrafie

Martie 2000

**Galeria Etaj 3/4 - Teatrul Național
Bd. N. Bălcescu nr. 2 - București**

Innanzitutto desidero ringraziare l'Istituto Italiano di Cultura, personalmente il direttore Vito Grasso per l'impegno costante, seriamente programmato di portare davanti al pubblico romeno importanti mostre d'arte italiana contemporanea.

Questa volta abbiamo l'occasione di ammirare i lavori di Paolo Sabbatini Rancidoro, un pittore sottile, che aborda un mondo simbolico sotto il segno del fuoco, un mondo vicino alle idee del nostro grande filosofo e storico delle religioni, Mircea Eliade.

Esiste nell'arte del XX secolo una costante dell'investigazione artistica legata allo spirito di un'avanguardia che deve molto a Giorgio de Chirico.

In un registro surrealistico simbolico, le opere di Rancidoro emettono una tensione grave, sembrano essere il risultato di un rito cromatico.

L'ammirazione dell'autore per l'esoterico non esclude un certo gusto per un'eleganza del dotto della lettera, vicina alla tradizione dei manoscritti medievali.

Esiste in queste opere un barocco carico di simboli che accompagna calligrafie di poemi famosi, di Marziale o di Gabriele D'Annunzio.

L'atmosfera di mistero, di passione per le zone d'ombra è segnata da uno scoppio di fiamme sullo sfondo di scenografie circostanziali.

Il lettore dell'opera di Umberto Eco avrà occasione di scoprire corrispondenze vizive di idee che, dopo il rigore del Rinascimento, hanno saputo conservare come ricorrenza fino alla modernità, lo spirito del barocco.

La presenza di una tale proposta è incitante e sono sicuro che il mondo di Rancidoro diventerà tema di meditazione per i visitatori.

Gli siamo grati per la cortesia con la quale ha accettato di esporre nelle nostre sale.

Mihai Oroveanu
Direttore dell'Ufficio Nazionale
per la Documentazione e le Mostre d'Arte

Înainte de toate vreau să mulțumesc Institutului Italian de Cultură, personal domnului director Vito Grasso, pentru efortul constant, serios programat, de a aduce în atenția publicului din România remarcabile expoziții de artă contemporană italiană.

De această dată avem prilejul să admirăm lucrările lui Paolo Sabbatini Rancidoro, un pictor subtil, care abordează o lume simbolică sub semnul focului, o lume apropiată ideilor marelui nostru filosof și istoric al religiilor Mircea Eliade.

Există în arta italiană a secolului XX, o constantă a investigației artistice legată de spiritul unei avangarde care datorează mult lui Giorgio de Chirico.

Într-un registru suprealist simbolic, lucrările lui Rancidoro emit o tensiune gravă, sunt parcă rezultante ale unui rit cromatic.

Admirația autorului pentru ezoteric nu exclude un anumit gust pentru o eleganță a ductului literal apropiată de tradiția manuscriselor medievale.

Există în aceste lucrări, un baroc încărcat de simboluri care însoțește caligrafiile ale unor poeme celebre, fie ele de Marțial, fie de Gabriele D'Annunzio.

Atmosfera de mister, de pasiune pentru zone de umbră, este marcată de izbucniri de flăcări pe fundaluri de scenografii circumstanțiale.

Cititorul operei lui Umberto Eco va avea prilejul să descopere corespondențe vizuale ale unor idei care, după rigoarea Renașterii, a știut să păstreze ca o recurență până în modernitate, spiritul barocului.

Prezența unei astfel de propuneri este incitantă iar lumea lui Rancidoro sunt convins că va deveni subiect de meditație pentru vizitatori.

Îi suntem recunoscători pentru amabilitatea cu care a acceptat să expună în sălile noastre.

Mihai Oroveanu
Directorul Oficiului Național
pentru Documentare și Expoziții de Artă

I would like to thank the Italian Cultural Institute and above all its Director, Mr. Vito Grasso for the constant, serious and programmed effort to bring to the attention of the Romanian public remarkable Italian contemporary art exhibitions.

This time we have the opportunity to admire the works of Paolo Sabbatini Rancidoro, a subtle painter, who approaches a symbolic world put under the sign of fire, which is very close to the ideas of our great philosopher and historian of religions Mircea Eliade. The Italian art of the XX century uses a constant artistic investigation connected to the essence of a vanguard, which owes a lot to Giorgio de Chirico.

In a symbolic over-realistic register, Rancidoro's works emanate a grave tension and seem to be the results of a chromatic ritual.

The author's admiration for esoteric does not exclude a certain tendency towards the elegance of the letter, bringing it closer to the tradition of medieval manuscripts.

There is a constant presence in the works of this exhibition of a baroque filled with symbols, which accompanies calligraphy of famous poems, of either Martial or Gabrielle d'Annunzio.

An atmosphere of mystery and passion embraces the shades, surrounded by rivers of flames on backgrounds of circumstantial scenarios.

The visitor will have the opportunity to discover visual correspondence with Umberto Eco's themes, which after the rigueur of Renaissance were able to preserve like a circular reference to modern ideas — the baroque spirit.

The presence of such proposals in our exhibition is very challenging and the world of Rancidoro. I am convinced, will become a subject the visitors will meditate on.

We are grateful for the kindness the artist showed in accepting to show his works in our gallery.

Mihai Oroveanu
Director of The National Office
for Art Exhibitions

L'idea di Rancidoro di personalizzare una mostra adattandola ad un contesto culturale mi sembra splendida perché un artista, nelle forme che gli sono proprie, può interpretare un messaggio culturale proveniente da esperienze che sono di altri popoli, diversi dal suo.

In questo caso, il filo conduttore dell'ispirazione è l'opera di Mircea Eliade il quale, se è certamente una delle figure di primo piano della cultura europea del Novecento, non si sottrae alle sue origini prettamente romene. Si potrebbe anzi dire che la tematica di Eliade è potuta nascere proprio perché egli proveniva dal mondo mitico romeno; il suo genio ha poi fatto il resto.

Eliade non è, certamente, l'unico esempio di una profonda interazione tra cultura tipicamente romena e cultura europea e universale. Poiché ci riferiamo alle arti plastiche, il nostro pensiero non può non andare a Brâncuși, che non sarebbe concepibile senza le sue radici etnologiche e culturali romene, ma che non è certo un artista locale.

Lo sviluppare un elemento della propria cultura particolare fino a renderlo universale è il tratto caratteristico del genio e da questo deriva che l'universalità conseguita possa essere fonte poi per altri artisti, non per una mera rivisitazione, ma per un ulteriore processo creativo.

L'esperienza di Rancidoro, credo, vada intesa in questo senso e, se essa è certamente un omaggio alla cultura romena è anche creazione, nel senso di vita che continua a scorrere e che si rinnova in forme attuali e diverse.

Vito Grasso
IL Direttore dell'Istituto Italiano di Cultura

Idea lui Rancidoro de a personaliza o expoziție adaptând-o unui context cultural mi se pare splendidă pentru că un artist, în formele care îi sunt proprii, poate interpreta un mesaj cultural provenind din experiențele altor popoare, diferite de al său.

În acest caz, firul roșu al inspirației este opera lui Mircea Eliade care, dacă este cu siguranță una din figurile de prim plan ale culturii europene ale secolului al XX-lea, nu se sustrage originilor sale pur românești. S-ar putea spune că tematica lui Eliade a putut lua naștere tocmai pentru că provenea din lumea mitică românească; geniul său a făcut apoi restul.

Eliade nu este, cu siguranță, unicul exemplu al unei profunde interacțiuni dintre cultura tipic românească și cultura europeană și universală. Și pentru că ne referim la artele plastice, gândul nostru nu poate să nu meargă la Brâncuși, care nu ar fi de conceput fără rădăcinile sale etnologice și culturale românești, dar care nu este, desigur, un artist local.

Dezvoltarea unui element al propriei culturi particulare până când devine universal este trăsătura caracteristică a geniului și acest lucru face ca universalitatea obținută să poată fi apoi sursă de inspirație pentru alți artiști, nu printr-o simplă reinterpretare ci printr-un ulterior proces creativ.

Experiența lui Rancidoro, cred că trebuie înțeleasă în sensul acesta și, dacă ea este cu siguranță un omagiu adus culturii române este și creație, în sensul de viață ce continuă să se scurgă și care se reînnoiește în forme actuale și diverse.

Vito Grasso
Directorul Institutului Italian de Cultură

I find Rancidoro's idea to personalize an exhibition by adapting it to a certain cultural environment, of great value, as the artist, using its own means of expression, is able to interpret cultural messages coming from civilizations different than his own. In this particular case, the leading theme of the artist's inspiration is the work of Mircea Eliade, a celebrity of twentieth century European culture, who got world wide recognition mainly for embracing rather than hiding his pure Romanian roots. We might say Eliade's themes could be expressed with force and conviction mainly because he came from the Romanian mythical world; his genius, then, made all the rest.

Eliade is not the only example of a profound interaction between the genuine Romanian culture and the European and Universal ones. And as we refer to fine arts, our thoughts can not omit Brancusi, an artist impossible to define without acknowledging his ethnic and cultural Romanian roots, but who is, without doubt, much more than a local artist.

Developing an element of it's own culture until it becomes universal is the main characteristic of a genius, and this makes the acquired universality become a source of inspiration for other artists not through mere re-interpretation but by involving a subsequent creative process.

In my opinion, this is how Rancidoro's experience is to be understood, and if his work is without any hint of doubt an homage to the Romanian culture it is also creative, reflecting a continuous flow of life and renewing itself in authentic and still diverse shapes.

Vito Grasso
Director of The Italian Cultural Institute

PREMESSA

“Ogni microcosmo, ogni regione abitata, ha cioè che si potrebbe chiamare un *centro*, ovvero un luogo sacro per eccellenza. E’ qui, in questo centro, che il sacro si manifesta in modo totale, vuoi nella forma delle ierofanie elementari – come tra i *primitivi* (i centri totemici, ad esempio, le caverne in cui vengono sotterrati i *τχηστυγχα*, ecc.) – vuoi nella forma più evoluta delle epifanie dirette degli dèi, come nelle civiltà tradizionali.”

(Mircea Eliade, “Immagini e Simboli”)

Dire che la mia pittura si ispira ai testi di Mircea Eliade sarebbe persino semplicistico. In realtà credo che, in maniera più primitiva ed immediata, traggo spunto ed impeto dagli stessi temi dello spirito che hanno trovato in Eliade, un aèdo affascinante, un analista rigoroso, un narratore instancabile.

Per questo ho voluto intitolare questa serie di opere “Il Fuoco Sacro”: e’ il sentimento di impellente passione creativa che si scatena nella mia mente quando rifletto sugli arcani rapporti della natura, oltre che l’attrazione specifica che riveste per me l’elemento “fuoco”.

Quando dipingo sento di evocare il “Tempus Illud” di cui parla Mircea... e’ una forma di preghiera che si focalizza, appunto, verso il centro ideale di tutte le mie opere.

Paolo Sabbatini Rancidoro

PREȚĂ

“Fiecare microcosmos, fiecare regiune locuită, are ceea ce poate fi numit centru, adică un loc sacru prin excelență. Aici, în acest centru, sacrul se manifestă într-un mod total, atât sub forma hierofaniilor elementare – ca la primitivi (centrele totemice, de exemplu, cavernele în care sunt îngropate populațiile *τχηστυγχα* etc.) – cât și sub forma mai evoluată a epifaniilor directe ale zeilor, ca în civilizațiile tradiționale”.

(Mircea Eliade, “Imagini și simboluri”)

Să spun că piktura mea se inspiră din textele lui Mircea Eliade ar fi prea simplist. În realitate cred că, într-o manieră mai primitivă și imediată, găsesc inspirație și elan în aceleași teme ale spiritului care au aflat în Eliade un aed fascinant, un analist riguros, un povestitor neobosit.

Din acest motiv am vrut să intitulez prima mea expoziție în România “Focul sacru”: este sentimentul unei nestăvilite pasiuni creative ce se dezlănțuie în mintea mea când meditez asupra raporturilor ascunse ale naturii, ca și atracția specifică pe care elementul “foc” o are asupra mea.

Când pictez simt că evoc acel “Tempus Illud” de care vorbește Mircea... este un fel de rugăciune ce se focalizează chiar în centrul ideal al tuturor operelor mele.

Paolo Sabbatini Rancidoro

FOREWORD

“Every micro-cosmos, every inhabited region, has what we could call a centre, i.e. a sacred place by definition. Here, in this centre, the sacred matter manifest itself in total way, either as an elementary hierophany – among the so-called primitives (the totem centres, the caves where the tchuringas are buried, etc.) – or in the more sophisticated form of the direct divine epiphanies, proper of the traditional societies.”

(Mircea Eliade, “Images and Symbols”)

In a almost primitive and immediate way, I draw my inspiration and creative leap from the great themes of the spirit, and from the archetypal thoughts which have been obsessing the philosophers’ speculation for millennia: symbols of The Centre, The Sacred Space, The Primordial Time, the dualism between Heaven and Heart, the human condition and the hybris of man conceived as a new Prometheus.

This “sacred fire” is the feeling of powerful creative passion which sparks from my spirit when I reflect upon the Nature’s arcane relations, apart from the specific attraction which the element “Fire” exerts on me. I transmit it in my paintings and my drawings, trying to combine the classical tradition of the European Painting in the aesthetic balance, and the acquisitions of the XX century in the use of colors.

This act of creation and of giving is a form of prayer which focus, in fact, in the ideal Centre of all my works.

Paolo Sabbatini Rancidoro

I – “TRITTICO DEL TEMPO”

Acrilico su tela, Parigi 1999 – Assieme: cm. 186/93

(i) – IL PASSATO, O IL MATTINO”

tela di sinistra, cm. 62/93;

(ii) – IL PRESENTE, O IL MEZZOGIORNO”

tela di centro, cm. 62/93

(iii) – IL FUTURO, O LA SERA”

tela di destra, cm. 62/93

Le societăți tradiționale – le cui reprezentări ale Tempo rezultă din simboluri și ritualuri a căror semnificație profundă ci rămâne talora inaccesibilă – imaginează existența temporală a omului nu numai ca o repetiție *ad infinitum* de determinati arhetipi și determinati gesti esemplari, ma altresi' come un eterno ricominciare. In effetti dal punto di vista simbolico e rituale, il mondo viene periodicamente ricreato. Almeno una volta all'anno si ripete la cosmogonia; e il mito cosmogonico serve da modello per un gran numero di azioni: il matrimonio, ad esempio, oppure le guarigioni. (...) Dopo ogni diluvio un Antenato mitico da' alla luce una nuova umanità.

(M. Eliade)

I – “TRIPTICUL TIMPULUI”

Acrylic pe pânză, Paris 1999 – Ansamblu: 186/93 cm

(i) – “TRECUTUL, SAU DIMINEAȚA”

pânza din stânga, 62/93 cm;

(ii) – “PREZENTUL, SAU AMIAZA”

pânza din centru, 62/93 cm;

(iii) – “VIITORUL, SAU SEARA”

pânza din dreapta, 62/93 cm.

Societățile tradiționale – ale căror reprezentări ale Timpului sunt atât de greu de sesizat, tocmai pentru că se exprimă prin simboluri și ritualuri a căror profundă semnificație ne este adesea inaccesibilă – imaginează existența temporală a omului nu numai ca o repetiție *ad infinitum* a anumitor arhetipuri și gesturi exemplare, ci de asemenea ca un etern început. Într-adevăr, din punct de vedere simbolic și ritual, lumea este recreată periodic. Cel puțin odată pe an cosmogonia se repetă; iar mitul cosmogonic servește drept model pentru un număr mare de acțiuni: căsătoria, de exemplu, sau vindecările. (...) După fiecare potop un Strămoș mitic scoate la lumină o nouă umanitate.

(M. Eliade)

I – “THE TRIPTIC OF TIME”

Acrylic on canvas, Paris 1999 – all together cm. 186/93

(i) “THE TRIPTIC OF TIME: THE PAST, OR DAWN”

Acrylic on canvas, Paris 1999 – left canvas, cm. 62/93

(ii) “THE TRIPTIC OF TIME: THE PRESENT, OR NOON”

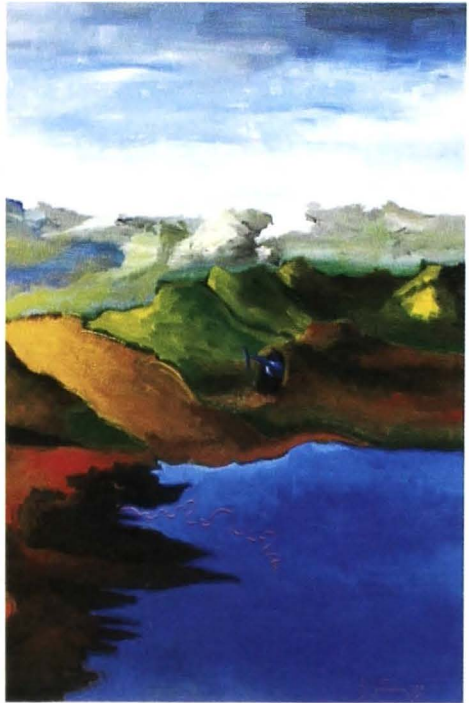
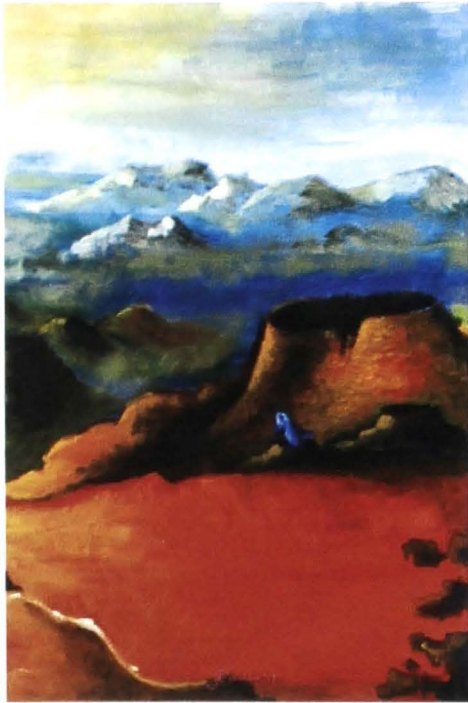
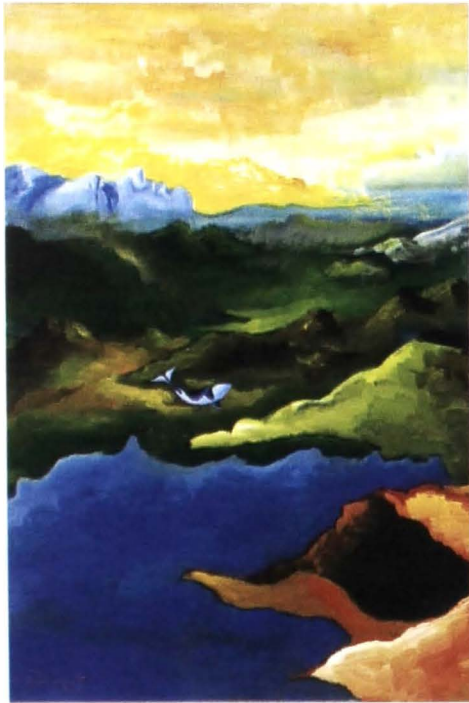
Acrylic on canvas, Paris 1999 – center canvas, cm. 62/93

(iii) “THE TRIPTIC OF TIME: THE FUTURE, OR EVENING”

Acrylic on canvas, Paris 1999 – right canvas, cm. 62/93

In the traditional societies, the representation of the Time is very difficult to understand, being expressed through symbols and rituals with a often inaccessible inner meaning. In those societies the temporal existence of man is imagined not only as a repetition ad infinitum of certain archetypes and certain typical gestures, but also as an cyclical rebirth. In fact, from a symbolic and ritual point of view, the world is periodically re-created. At least once a year the cosmogonic act is repeated; the cosmogonic myth constitutes the model for a number of actions: the weddings, for example, or the healing process... after each Flood, a mythical ancestor gives birth to new mankind.

(M. Eliade)

2 – “HORTUS HERMETICUS” (Anamorfosi di Keats)

Acrilico su cartone, Parigi 1998 – cm. 70/50

Finalmente incontrai la signora Baltrusaitis. A Parigi, a cena presso l' ereditiera della più famosa e storica ditta di cioccolato francese.

L'anziana vedova del genio dell'Anamorfosi, presiedeva una tavola metà mondana, metà intellettuale, ancora con qualche vezzo, e con un brio sorprendente. Mi disse che da tempo, non indagava sulla reale conoscenza – da parte dei suoi interlocutori – delle tante opere del marito (“vous savez, en general ils n'en connaissent que les titres...”); però io avevo veramente letto, con ammirazione e passione, il celebre ciclo “Les perspectives depravées”. Quella sera si risvegliò l'ardore della ricerca e della citazione preziosa, la gioia della scoperta colta.

Ritornato a casa mi misi all'opera, su un paesaggio anamorfico che prendesse a spunto la testa del poeta Keats per illustrare la penisola svizzera in cui Kircher giurò di aver visto il “Draco Helveticus”! Io l'ho confinato nell'ampolla dello zolfo filosofico, da cui il principio igneo infoca il pendio della montagna e i riccioli del poeta.

(Rancidoro)

2 – “HORTUS HERMETICUS” (anamorfoza lui Keats)

Acrylic pe carton, Paris 1998 – 70/50 cm

În slârșit am întâlnit-o pe doamna Baltrusaitis. La Paris, la cina oferită de moștenitoarea celei mai faimoase și istorice firme franceze de ciocolată.

Bătrâna văduvă a geniului Anamorfozei, stătea în capul unei mese pe jumătate mondene, pe jumătate intelectuale, încă cu unele ifose și cu o vervă surprinzătoare. Îmi spuse că de mult nu o mai interesa cunoașterea reală – din partea interlocutorilor săi – a operelor soțului său (“vous savez, en general ils n'en connaissent que les titres...”); însă eu citisem într-adevăr, cu pasiune și admirație, celebrul ciclu “Les perspectives depravées”. În seara aceea s-a trezit ardoarea cercetării și a citării prețioase, bucuria descoperirii culte.

Întors acasă m-am apucat de treabă, asupra unui peisaj anamorfic care să aibă drept sursă de inspirație capul poetului Keats pentru a ilustra peninsula elvețiană în care Kircher a jurat că l-a văzut pe “Draco Helveticus”! Eu l-am izolat în eprubeta sulfului filosofic, din care principiul infocat cuprinde culmea muntelui și buclele poetului.

(Rancidoro)

2 – “HORTUS HERMETICUS” (Anamorphosis of Keats)

Acrylic on paperboard, Paris 1998 – cms. 70/50

I finally met Mrs. Baltrusaitis. In Paris, at a dinner hosted by the heiress of the most famous and historical brand of french chocolate.

The elderly widow of the “Anamorphosis” genius was the chief guest at a half-mundane, half-intellectual table. She still showed a lot of charme and a remarkable energy. She told me that she had given up inquiring about the real knowledge of her husband's works by her interlocutors, long ago (“vous savez, en général ils n'en connaissent que les titres...”). On the contrary, I had really read the famous cycle “Les perspectives depravées” with admiration and interest.

On that evening we woke up the pleasure for the precious quotation, the ardor of the research, the joy of the cultivated discovery.

Once back at home, I started painting an anamorphic landscape. It takes origin from the head of Keats, the poet, to illustrate the swiss paeninsula where Kircher pretended to have seen the “Draco Helveticus”! I confined it into the vial of the Philosophic Sulphur, from which the igneous principle sets fire to the mountain and to the poet's curls.

(Rancidoro)

3 – “LA NOTTE DEL BASANT A LAHORE”

Acrilico su tela, Lahore e Parigi, 1999 – cm. 100/80

Basant... magica parola che evoca felicità, musica e il guizzo della Primavera alle porte del mondo. Un corteccio di profumi, suoni ed echi è portato sulle ali di una brezza leggera, che costringe il fumo a inanellarsi e contorcersi in mille spire incantate.

Ho cercato di catturare il fascino di una di queste notti a Lahore, quando gli abitanti della città vecchia celebrano la fine dell'inverno danzando sulle terrazze delle case e lanciando aquiloni bianchi, che riflettono le luci della festa. Tutti partecipano dello stesso sentore di giovinezza, quando saltano da un tetto all'altro, da una terrazza all'altra, per prendere parte agli altrui conviti e cantare al cielo la propria gioia.

Il filo degli aquiloni è spesso rinforzato con polvere di vetro, così l'esperto giocatore può tagliare gli altri fili e abbattere gli aquiloni avversari. Maneggiare il proprio aquilone è così, ugualmente, un pericoloso esercizio... la mattina dopo, spesso le mani dei giovani Lahoriti sono tinte del loro stesso sangue. Sembra come un rituale primitivo, che viene richiamato dai colori del dipinto.

(Rancidoro)

3 – “NOAPTEA BASANTULUI LA LAHORE”

Acrylic pe pânză, Lahore și Paris, 1999 – 100/80 cm.

Basant... cuvânt magic care evocă fericire, muzică și tășnirea Primăverii la porțile lumii. Un cortegiu de parfumuri, sunete și ecouri este dus pe aripile unei brize ușoare, care constrânge fumul să se ineleze și să se contorsioneze în mii de spirale vrăjite.

Am încercat să capturez fascinația uneia din aceste nopți în Lahore, când locuitorii orașului vechi sărbătoresc sfârșitul iernii dansând pe terasele caselor și lansând zmei albe, care reflectă luminile sărbătorii. Toți participă cu același simț al tinereții, când sar de pe un acoperiș pe altul, de la o terasă la alta, ca să ia parte la banchetele altora și să cânte cerului propria lor bucurie.

Finul zmeilor este adesea întărit cu pulbere de sticlă, în felul acesta jucătorul poate tăia celelalte fire și abate zmeii adversari. Mănuirea propriului zmeu devine astfel, un exercițiu periculos... a doua zi dimineață, adesea mâinile tinerilor Lahoriti sunt pictate chiar cu sângele lor. Pare a fi un ritual primitiv, evocat de culorile picturii.

(Rancidoro)

3 – “A BASANT NIGHT IN LAHORE”

Acrylic on canvas, Lahore and Paris, 1999 – cm. 100/80

Basant... a magic word which evokes happiness, music and the thrill of the Spring coming back to the world. A cortege of perfumes, sounds and echoes is brought on the wings of gentle breezes, which make the smoke whirling and spinning in thousand of enchanted spires.

I tried to capture the fascination of one of these nights in Lahore, when the inhabitants of the old city celebrate the end of the winter dancing on the terraces of their homes and flying white kites which reflect the lights. And all of them get the wonderful feeling of rejuvenating to teen-age, while jumping from roof to roof, from one terrace to another, joining the neighbor's parties, screaming of joy. The threads of the kites are often reinforced with glass powder, so the skillful player can cut down someone else's kite. Handling even one's own kite is thus a dangerous exercise... by the morning, the hands of the young Lahoris are often tainted with their own blood. It looks almost like a primitive ritual, which the colors of this painting want to suggest.

(Rancidoro)

4 – “UN VULCANO”

Acrilico su tavola, Parigi 1999 – cm. 109/100

Non ci era chiaro da quale montagna stesse salendo la nube. *Vesuvium fuisse postea cognitum est* – sapemmo dopo che si trattava del Vesuvio. L'eruzione distrusse quelle che rammento come le più amabili regioni della terra, anche se la mia mente si rimpicciolisce al ricordo. Mio zio... senza alcuna paura si diresse di fretta verso il vulcano, verso il luogo che chiunque altro stava abbandonando in preda al panico. La sua nave fu coperta da una pioggia di cenere e lapilli, ma infine si adoperò per attraccare al porto di Stabia. Quella stessa notte egli cercò di sedare le paure dei suoi amici del posto, dicendo loro che quelle grandi lingue di fuoco e i balzi di fiamme non erano altro che fuocheracci lasciati lì dai contadini terrorizzati.

(Plinio il Giovane)

4 – “UN VULCAN”

Acrilic pe lemn, Paris 1999 – 109/100 cm

Nu ne era clar de pe ce munte venea norul. *Vesuvium fuisse postea cognitum est* – după aceea am știut că era vorba de Vezuviu. Erupția a distrus cele mai plăcute regiuni de pe pământ, după câte îmi amintesc, chiar dacă mintea mea se micșorează la aducerea aminte. Unchiul meu ... fără nici o teamă se îndreptă în grabă spre vulcan, spre locul de unde toată lumea fugea în pradă panicii. Nava sa a fost acoperită de o ploaie de cenușă și bucăți de lavă, dar până la urmă a ancorat în portul Stabbia. În aceeași noapte, el a încercat să domolească teama prietenilor săi din acele locuri, spunându-le că limbile mari de foc și flăcările izbucnite nu erau altceva decât focuri fără importanță lăsate de țărani terorizați.

(Pliniu cel Tânăr)

4 – “A VOLCANO”

Acrylic on wood, Paris 1999 – cm. 109/100

It was not clear from which mountain the cloud was rising. Vesuvium fuisse postea cognitum est – Later we knew it was Vesuvius. The eruption destroyed the loveliest regions of the earth, even though my mind shrinks from remembering. My entirely fearless uncle hurried toward the volcano, to the place everyone else was hastily leaving. His ship was cut off by a fiery ashfall and floating rafts of pumice, but eventually managed to land to the south of Stabiae. That night he tried to allay the fears of his local friends by telling them that the broad sheets of fire and leaping flames on Vesuvius were nothing but bonfires left by the peasants in their terror.

(Pliny the Younger)

5 – “ANCORA ATTIVI” (dittico)

Acrilico su tela, Paris 1999 – Assieme: cm. 124/93

Gli uomini hanno vissuto vicino ai vulcani attraverso la storia. Ne hanno sofferto e spesso duramente. Però il fenomeno naturale, come sempre succede, è stato ammantato dal mito, per giustificarne forse l'esistenza ed accettarne le avversità: Vulcano, il Dio romano eponimo, governava il fuoco, la fucina e la terra. Abitava un'isoletta poco lontano dalle coste dell'Italia meridionale, che ne conserva il nome, e lì aveva stabilito la sua officina. Fabbricava i fulmini di Giove e altri strumenti divini con cui invano proteggere la virtù di Venere... contraddizione atemporale tra la materia e lo spirito, la materialità e l'amore. L'isola è oggi un aperto laboratorio per i geologi, che avvertono l'imminenza di una prossima eruzione; le fumarole rivelano temperature in crescita ed emissioni di gas, malgrado l'apparente calma grigia delle colate di lava disseccata.

(Rancidoro)

5 – “ÎNCĂ ACTIVI” (diptic)

Acrilic pe pânză, Paris 1999 – Ansamblu: 124/93 cm

Oamenii au trăit alături de vulcani de-a lungul istoriei. Au suferit din cauza lor, adesea foarte mult. Însă fenomenul natural, așa cum se întâmplă mereu, a fost învăluit de mit, pentru a-i justifica poate existența și a-i accepta adversitățile: Vulcan, zeul roman eponim, guverna focul, fierăria și pământul. Locuia pe o insuliță, aproape de coastele Italiei meridionale, care i-a păstrat numele și acolo își stabilise atelierul. Fabrica fulgerele lui Zeus și alte instrumente divine cu care încerca zadarnic să protejeze virtutea Venerei... contradicție atemporală între materie și spirit, între materialitate și dragoste. Insula este astăzi un laborator deschis geologilor, care prevăd iminența unei viitoare erupții; coloanele de fum trădează temperaturi în creștere și emisiuni de gaz, în ciuda aparentului calm cenușiu al scurgerilor uscate de lavă.

(Rancidoro)

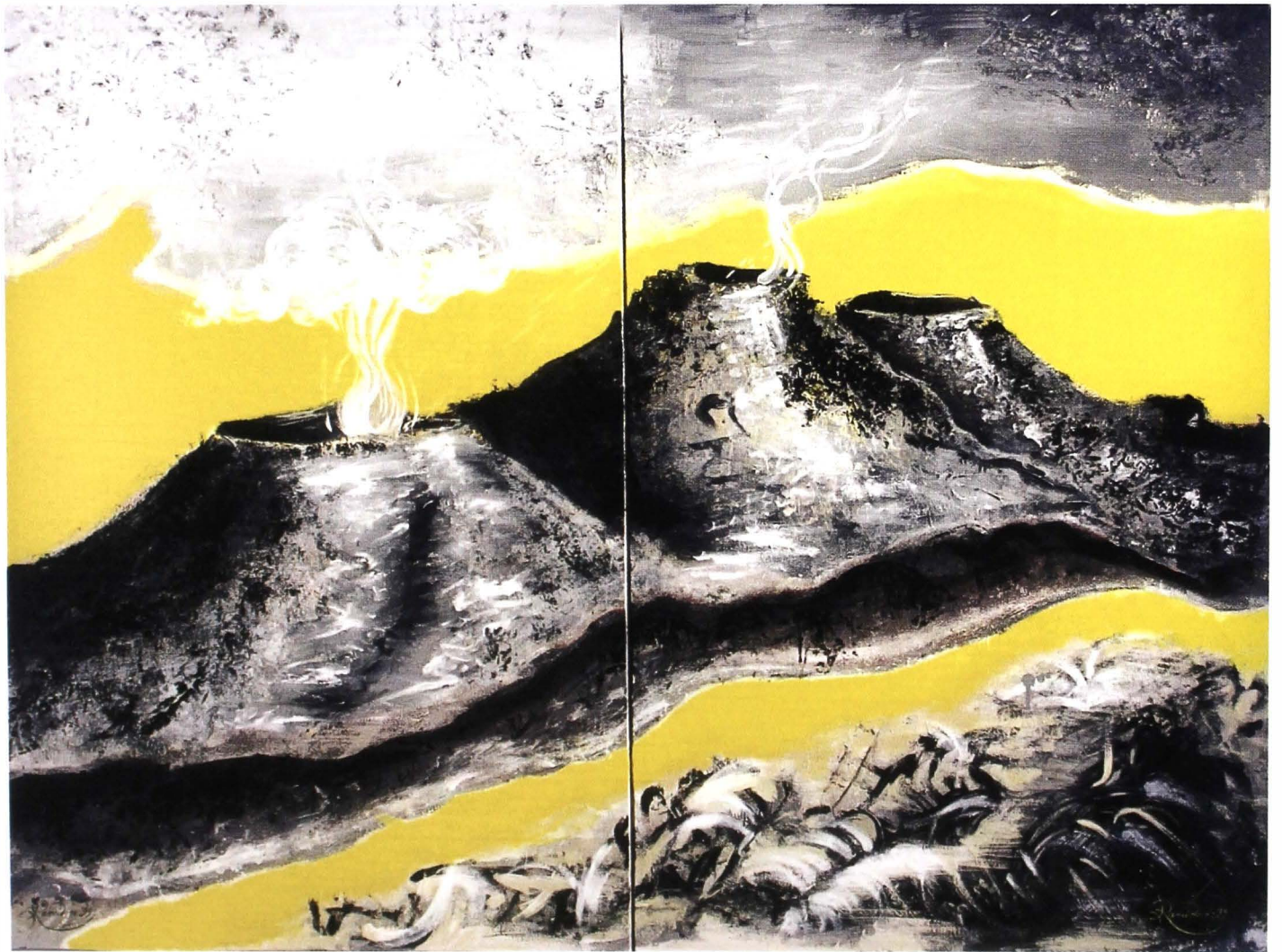
5 – “STILL ALIVE” (diptic)

Acrylic on canvas, Paris 1999 – All together: cm. 124/93

Humans have lived near volcanoes throughout history, and have been disrupted by that proximity, sometimes very badly. The natural phenomenon, as it often happens, merged with myth, perhaps to justify its existence and to accept its whims. Vulcan, the eponymous roman god, was the ruler of fire, forge and earth. He was living in a brimstone-covered small island off the west coast of southern Italy – which keeps the name – and where he had established his workshop. He was forging Zeus' thunderbolts and other heavenly instruments, in a vain attempt to protect Venus' virtue... timeless contradiction between the matter and the spirit.

The island is now a laboratory for geologists. Probes of the volcano's fumaroles reveal increasing temperature and gas outputs, suggesting that an eruption could be at hand.

(Rancidoro)

6 – "L'ARABA FENICE"

Acrilico su tela, Parigi 2000 – cm. 100/80

Animale mitico e immaginario, ma presente nelle tradizioni di tutte le societ . sia pure con appellativi diversi, la fenice incarna, certo, l'eterno femminile e soprattutto il principio della volatile rigenerazione. "Che ci sia ciascun lo dice, dove sia nessun lo sa" esclama Don Alfonso nel primo atto dell'opera mozartiana; e si riferisce ad una chimera, o alla volont  degli umani, di dar corpo ed immagine a ci  che essi vogliono credere. Nasce dal fuoco e, una volta invecchiata e stanca, brucia se stessa per rinascere dalle sue ceneri, con rinnovata vitalit :   il principio stesso dell'energia vitale, che sgorga dall'apparente nulla quando l'uomo persegue l'Ideale.

(Rancidoro)

6 – "PASĂREA FENIX"

Acrylic pe pânză, Paris 2000 – 100/80 cm

Animal mitic  i imaginar, dar prezent în tradi iile tuturor societ  ilor, chiar dacă sub nume diferite, pasărea Fenix încarnează, desigur, eternul feminin  i mai ales principiul volatilei regenerări. "Că ea există, toată lumea recunoa te, unde se all  nimeni nu  tie" exclamă Don Alfonso în actul  nt i al operei mozartiene;  i se referă la o himeră, sau la voin a oamenilor de a da corp  i imagine la ceea ce vor să creadă. Se na te din foc  i, odată ce a  mb tr nit  i obosit, ia foc pentru a rena te din propria-i cenu , cu o vitalitate nouă: este  nsu i principiul energiei vitale, ce izvor ste din aparentul nimic c nd omul urm re te Idealul.

(Rancidoro)

6 – "THE ARABIAN PHOENIX"

Acrylic on canvas, Paris 2000 – cm. 100/80

Mythical and imaginary animal, present in the tradition of every society – eventhough with different names – the phoenix surely incarnates the eternal feminine but above all the principle of the volatile re-generation. " Everyone swears it exists, but no one knows where" says Don Alfonso in Mozart's opera; and he refers to a chimera, or to the wish of the humans, to give a body and an image to what they want to believe. The phoenix is born from fire and, once it is weakened because of old age, it burn itself, to be born again from its ashes, with renewed vigour. It is the very principle of the vital energy, which gushes, apparently from nothing, when we pursue our ideals.

(Rancidoro)

7 – “CASTORE E POLLUCE: I FUOCHI FATUI”

Acrilico su tela, Parigi 2000 – cm. 100/80

Polluce viene su questa terra un giorno sì e un giorno no, dandosi il cambio in questo viaggio col fratello suo Castore. I due Dioscuri rappresentano infatti l'alternativa della luce e delle tenebre, della morte e della vita. Il mito antico li rappresenta vivi sotto terra; successivamente in bilico tra questo mondo e l'altro, un giorno tra gli Inferi, un giorno sull'Olimpo. Burllescamente, il loro succedersi nelle due residenze dei morti e dei vivi rappresenta le due facce dell'amore che si portano come fratelli.

(da Luciano di Samosata)

7 – “CASTOR ȘI POLUX: DOUĂ VĂPĂI”

Acrilic pe pânză, Paris 2000 – 100/80 cm

Polux vine pe această lume o zi da și una nu, alternându-se în această călătorie cu fratele său Castor. Cei doi Dioscuri reprezintă într-adevăr alternativa luminii și a tenebrei, a morții și a vieții. Mitul antic îi reprezintă vii sub pământ; mereu în cumpănă între această lume și cealaltă, o zi în Infern, o zi în Olimp. În mod burlesc, alternanța lor în cele două țărâni, al morților și al viilor, reprezintă cele două fețe ale dragostei pe care și-o poartă ca frați.

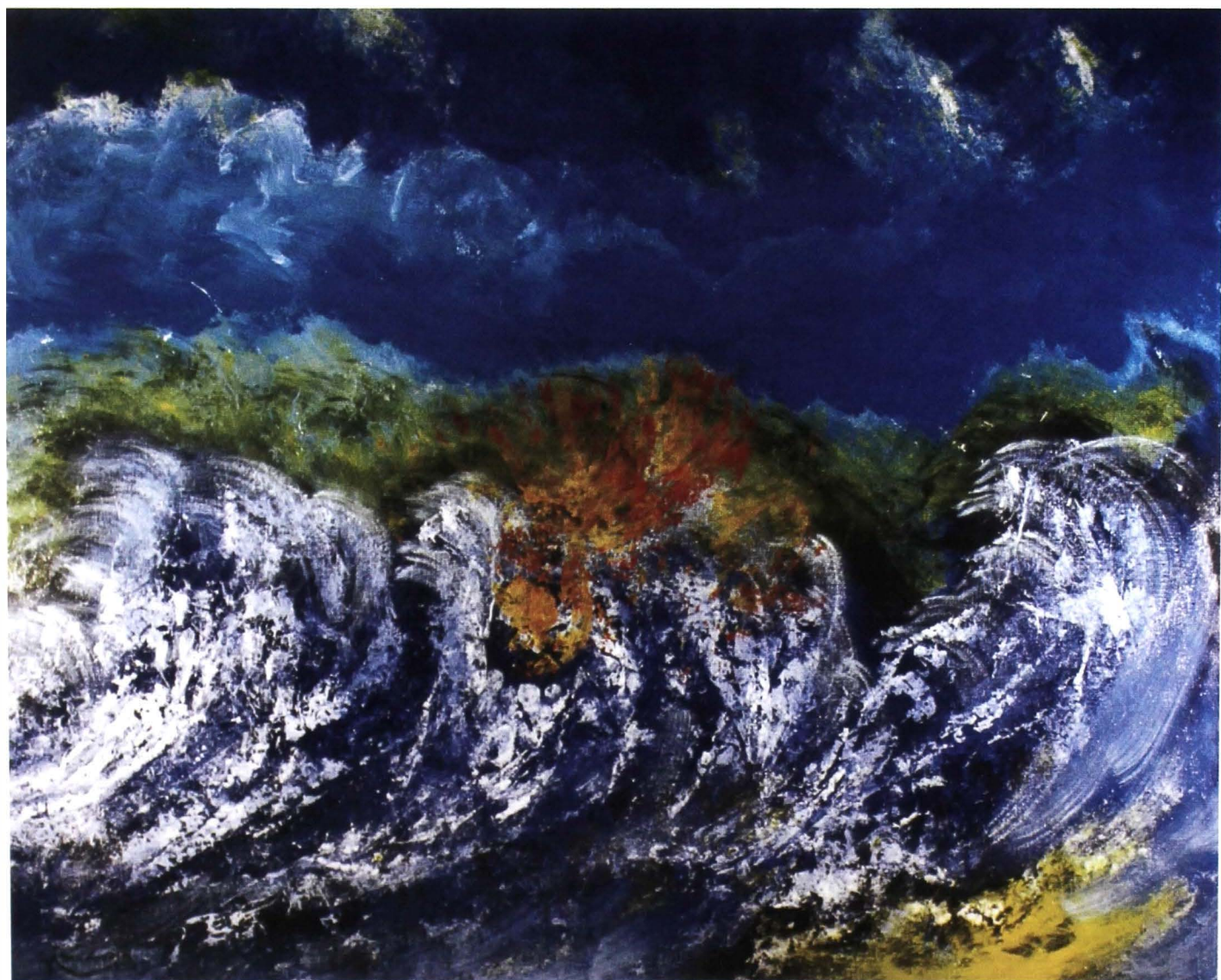
(Lucian din Samosata)

7 – “CASTOR AND POLLUX: IGNIS FATUUS”

Acrylic on canvas, Paris 2000 – cm. 100/80

Pollux comes to earth every other day, in alternance with his brother Castor. The two Dioscuri represent in fact the turnover between light and darkness, life and death. The ancient myth represented them both alive in the underworld; in a later version, they shuttle between this world and the other one, one day in hell, the other day in heaven. Ironically, the alternance of their residing either amongst the living beings, or among the dead ones, represents the two faces of the love which – being brothers – they have for each other.

(*Lucianus Samosatensis*)

8 – “SABBA”

Acrilico su tela, Parigi 2000 – cm. 100/80

L'interesse per l'occulto, così caratteristico della cultura giovanile, è un indice del desiderio di risuscitare credenze e idee religiose bandite o comunque disapprovate in passato dalle chiese cristiane, e di scoprire e coltivare metodi non cristiani di salvezza.

Tutto ciò ha a che fare con la stessa tendenza di fondo: la tendenza ad andare al di là del mondo di significati dei genitori e progenitori, a recuperare il senso perduto della beatitudine delle “origini” e, insieme, la speranza di scoprire un modo nuovo, *creativo*, di essere al mondo.

(M. Eliade)

8 – “SABBA”

Acrylic pe pânză, Paris 2000 – 100/80 cm

Interesul pentru ocultism, atât de caracteristic pentru cultura tinerilor, este un indice al dorinței de a reinvia credințe și idei religioase interzise sau, în orice caz, dezaprobată în trecut de bisericile creștine și al dorinței de a descoperi și cultiva metode necreștine de mântuire.

Toate acestea au legătură cu aceeași tendință de fond: tendința de a merge dincolo de lumea de înțelesuri a părinților și străbunilor, de a recupera sensul pierdut al beatitudinii “originilor” și, totodată, speranța de a descoperi o lume nouă, *creativă*, de a fi pe lume.

(M. Eliade)

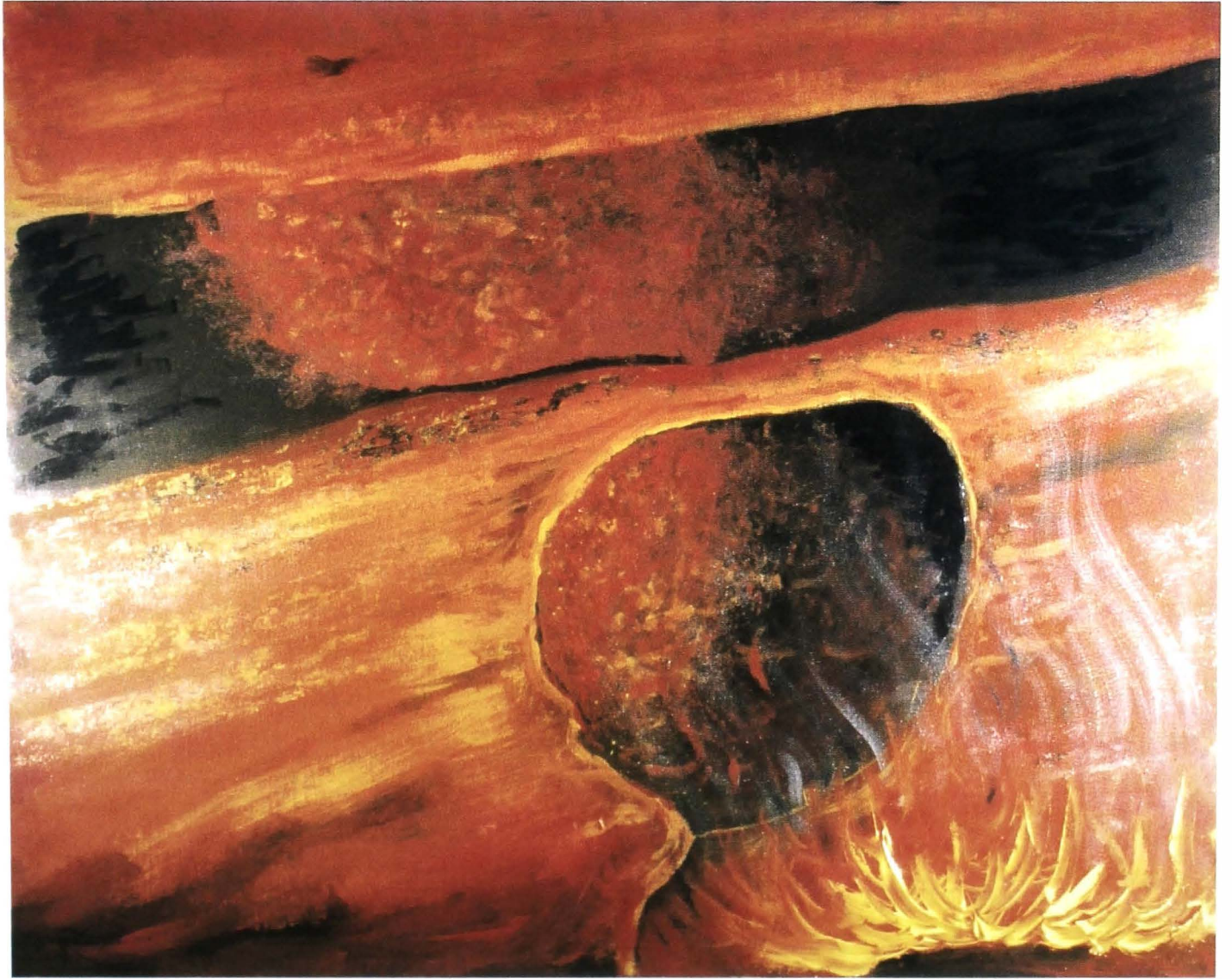
8 – “SABBATH”

Acrylic on canvas, Paris 2000– cm. 100/80

The interest for the occult, so typical of the youngsters' culture, is the sign of a wish to rehabilitate some beliefs and religious ideas which have been banished, or anyway condemned in the past by the christian churches. In this way some non-christian methods of salvation are found and followed.

The whole issue concern this main trend: the wish to go beyond the world of the ancestral meanings, in order to revive the lost feeling of the “original beatitude” and, together with it, the hope to discover a new, creative way, to live in the world.

(M. Eliade)

9 – “L’URBE IN FIAMME”

Acrilico su cartone, Parigi 2000 – cm. 100/80

Mostrando che la difformità e la sproporzione degli edificii, e che gli angoli e la strettezza delle strade in Roma gli avessero tanto offeso l’animo, fece mettere fuoco per tutta la città.

Durò quella crudeltà sei giorni, a ruinare e guastare Roma. Fu la plebe forzata a ritirarsi in Campo Marzio, e quivi, tra le sepolture e le ceneri, porre i suoi alloggiamenti. Arsero allora, oltre a numero infinito di casamenti isolati, le case di quelli antichi capitani, arricchite ed adorne di trofei e di spoglie ostili. Arsero le sagrate case degli Iddii, che dai re per voto edificate e consacrate si erano. Arse finalmente tutto ciò, che dagli antichi in Roma era restato bello e memorabile.

Egli sopra la torre di Mecenate, tutto allegro e lieto, si stava a riguardare si fatto incendio, pigliandosi a piacere (come egli diceva) di si bella e lucente fiamma, e vestito a guisa d’istrione e rappresentatore di favole, secondo il suo costume, cantò la presa e l’incendio d’Ilo.

(Svetonio)

9 – “URBEA ÎN FLĂCĂRI”

Acrylic pe carton, Paris 2000 – 100/80 cm

Pentru a arăta că diformitatea și disproporția edificiilor și că strâmtoarea și colțurile de stradă din Roma atât de mult i-au rănit sufletul, a pus să se dea foc la întregul oraș.

A durat, cruzimea aceea, șase zile, ruinând și devastând Roma. Plebea a fost nevoită să se retragă pe Câmpul lui Marte și acolo, printre morminte și cenușă, să-și stabilească sălașul. Au ars atunci, pe lângă un număr infinit de clădiri, casele acelor căpitani antici, îmbogățite și împodobite cu trofee și relicve ostile. Au ars casele zeilor, de regi clădite și consacrate. În sfârșit, în Roma a ars tot ceea ce, de la antici, rămăsese frumos și memorabil.

El, deasupra turnului lui Mecena, vesel și mulțumit, stătea și se uita la un asemenea incendiu, scaldându-se după plăcul său (cum el însuși spunea) într-atât de frumoasă și strălucitoare flacăra și îmbrăcat în chip de histrion și interpret de povești, potrivit obiceiului său, cântă asaltul și incendiul Ilionului.

(Suetoniu)

9 – “THE URBS IN FLAMES”

Acrylic on paperboard, Paris 2000 – cm. 100/80

He put fire to the entire town, demonstrating that the irregular shapes and the lack of balance of the buildings – together with the narrow lanes and the many corners of the roman streets – were an offence to his mind.

That cruelty of destroying and ruining Rome lasted six days. The plebs was coerced to settle amongst the ashes and the sepulchres of the Campus Martius. A big number of isolated buildings took fire; in addition to those, also the ancient homes of valiant commanders, adorned with trophies of war, were demolished by it. The sacred houses of the god, built by the kings as a tribute and consecrated, also burnt. Everything memorable and beautiful in Rome was destroyed.

He was staying over the Maecenas tower, happy and satisfied, contemplating such a big fire and enjoying the view of the “merrily blazing town”, as he said. Disguised as a histrion and charlatan – as he used to – he sang the seizure and fire of Ilion.

(Suetonius)

10 – “IL FUOCO SACRO”

Acrilico su tela, Parigi 1999 – cm. 100/80

Le lezioni di Storia del Diritto all'Università di Roma erano una vera avventura culturale, che spaziava dalla sociologia all'arte, attraverso la religione. Ricordo vivissimamente le mie emozioni quando udii la leggenda del “Rex Nemorensis”, una delle fonti arcaiche del Diritto Romano.

Il Re della foresta Nemorensis – evidentemente un luogo dello spirito – dettava legge sul suo territorio, una vasta e selvaggia distesa d'alberi, popolata di fiere e di pericoli (leggendo la cronaca “nera” di ciò che succede oggigiorno nelle pinete che corrono da Roma al Lido di Ostia, ho l'impressione che poco sia cambiato da allora, se non gli attori della storia...). Unico combattente e suddito di se stesso, il suo regno durava quanto durava la sua forza e resistenza, cioè fin quando fosse stato capace di difendersi dagli agguati degli altri pretendenti alla carica.

Mi commossi pensando al Re insonne, metafora dell'avventura dell'uomo nel mondo sensibile: l'unico momento di tregua è il tributo agli Dei, nella notte densa di incertezza.

(Rancidoro)

10 – “FOCUL SACRU”

Acrylic pe pânză, Paris 1999 – 100/80 cm

Lecțiile de Istoria Dreptului la Universitatea din Roma erau o adevărată aventură culturală, care mergeau de la sociologie la artă, prin intermediul religiei. Îmi aduc aminte vizual de emoțiile mele când am auzit legenda lui “Rex Nemorensis”, unul din izvoarele arhaice ale Dreptului roman.

Regele pădurii nemoreze - evident, un loc al spiritului – stabilea legea asupra teritoriului lor, vastă și sălbatică întindere de copaci, populată de fiare și de pericole (citind cronică “neagră” a ceea ce se întâmplă în fiecare zi în pădurile de pin care se întind de la Roma la plaja din Ostia, am impresia că prea puțin s-a schimbat de atunci încoace, în afară de actorii istoriei...). Unic combatant și supus lui însuși, regatul său dura atât cât îi dura puterea și rezistența, adică atâta timp cât ar fi fost în stare să se apere de capcanele celorlalți pretendenți la acea funcție.

M-am emoționat gândindu-mă la regele nedormit, metaforă a aventurii omului în lumea sensibilă: unicul moment de răgaz este tributul adus zeilor, în noaptea densă a incertitudinii.

(Rancidoro)

10 – “THE SACRED FIRE”

Acrylic on canvas, Paris 1999 – cm. 100/80

The lessons of “Law History” at Rome University were a true cultural adventure, encompassing sociology and arts, through religion. I remember vividly my emotions, when listening to the legend of the “Rex Nemorensis” – one of the archaic sources of Roman Law. The king of the Nemorensis wood – evidently a lieu of the spirit – was the ruler of his territory, a vast and wild expanse of trees, populated with beasts and full of dangers (when I read the “black chronicles” of what's happening nowadays in the pine-forests between Rome and Ostia, I have the feeling that nothing has changed ever since, but the story's actors...).

Sole warrior and subject of himself, his reign would last accordingly to his own strength and resistance; in other words, until he could defend himself from the ambushes laid by the other pretenders to the throne.

I got emotional while thinking of the sleepless king, a metaphor for the adventure of man in the tangible world. The only moment of respite is the tribute to the gods, in a night full of incertitude.

(Rancidoro)

11 – “L’ANNO MORIVA, ASSAI DOLCEMENTE”

Inchiostro di China e acrilico su carta filigranata del ‘700 – Parigi 1999, cm. 21.5/31

L’anno moriva, assai dolcemente. Il sole di San Silvestro spandeva non so che tepor velato, mollissimo, aureo, quasi primaverile, nel ciel di Roma. (...) Andrea Sperelli aspettava nelle sue stanze un’amante. Tutte le cose a torno rivelavano infatti una special cura d’amore. Il legno di ginepro ardeva nel caminetto e la piccola tavola del tè era pronta...

Si chinò verso il caminetto, prese le molle per ravvivare il fuoco, mise sul mucchio ardente un nuovo pezzo di ginepro. Il mucchio crollò: i carboni sfavillando rotolarono fin su la lamina di metallo che proteggeva il tappeto; la fiamma si divise in tante piccole lingue azzurrognole che sparivano e riapparivano; i tizzi fumigarono.

(G. D’Annunzio)

11 – “ANUL SE STINGEA, ÎN CHIP LIN”

Tuș și acrilic pe hârtie filigranată din sec. al XVIII-lea, Paris 1999, 21.5/31 cm

Anul se stingea, în chip lin. Soarele de Sfântul Silvestru răspândea o căldură voalată, moale, aurie, aproape primăvărată, pe cerul Romei. (...) Andrea Sperelli își aștepta amanta în odăile sale. Toate lucrurile dinprejur arătau într-adevăr o mare dragoste. Lemnul de ienupăr ardea în cămin iar măsuta de tei era pregătită...

Se aplecă spre cămin, apucă cleștele pentru a ațâța focul, puse pe grămada ce ardea o nouă bucată de ienupăr. Grămada se prăbuși; cărbunii mocnind se rostogoliră până la placa de metal care proteja covorul; flacăra se împărți într-o mulțime de limbi albastrii ce dispăreau și apoi reapăreau; jarul fumega.

(G. D’Annunzio)

11 – “THE YEAR WAS PASSING OUT, VERY MILDLY”

China ink and acrylic on XVIII century paper – Paris 1999, cm. 21.5/31

The year was passing out, very mildly. The sun of Saint Sylvester’s day was spreading something of a veiled warmth, golden, almost springy, in the sky of Rome...

Andrea Sperelli was awaiting a lover in his apartments. Everything around him could reveal a special love care. The juniper wood was burning in the fireplace and the small tea table was ready.

He bent towards the fireplace, took the pliers to revive the fire, put a new piece of wood onto the burning heap. The pile collapsed; coal sparkling pieces rolled on the metal sheet which had been laid there to protect the carpet.

The flame divided into several blue little tongues which were appearing and disappearing; the embers were reeking with smoke.

(G. D’Annunzio)

*l'anno moriva,
assai dolcemente*

*l'anno moriva,
assai dolcemente*

*l'anno moriva,
assai dolcemente*

moriva, assai

assai

assai

assai

5

dolcemente

12 – “PROMETEO”

Inchiostro di China e acrilico su carta filigranata del '700 –
Parigi 1999, cm. 21.5/31

Sul più alto torrione
si dovrà presto portare
l'uomo e l'amor padrone

a marcire
per nutrire
l'avvoltoio

Figlia fatal, Elèna
preda sublime al destino
ineffabil falena

al sole dell'istinto,
bruciati senza pensiero:
perche' dunque, sciocca,

hai fame
di sapere e di sederti
al festino
dell'Idea?

(A. Soares)

12 – “PROMETEU”

Tuș și acrilic pe hârtie filigranată din sec. al XVIII-lea
Paris 1999, 21.5/31 cm

Pe înaltul bastion
în curând va fi dus
omul și-amorul stăpân

să putrezească
să hrănească
vulturul

Elena, fiică fatală
a destinului sublimă pradă
inefabila silfidă

la soarele instinctului,
arde-te fără zăbavă:
de ce oare, nesăbuito,

ții morțiș
să afli și să te-așezi
la banchetul
Ideii?

(A. Soares)

12 – “PROMETHEUS”

*China ink and acrylic on XVIII century paper –
Paris 1999, cm. 21.5/31*

*On the highest tower
we shall soon put
the man and the Love, his master*

*and let it rotten
to nourish
the vultur*

*Helen, thou fatal daughter
sublime prey to the destiny
thou, ineffable moth
to the sun of the instinct,
burn thyself, no thoughts:
why so, thou senseless one
are you hungry
of wisdom and want to seat
to the feast of the Idea?*

(A. Soares)

sur la plus haute tour
il faudra bientôt mettre
l'homme et l'amour son maître

A pourrir
pour nourrir
le vautour

Fille fatale, Hélène
proie sublime

Incassable chaleur
au soleil de son instinct

brûle-toi sans penser
pourquoi donc, en vain,
de savoir et de la faim
au festin t'as pressé

de l'âme

13 – “LE TORRI DEL SILENZIO”

Inchiostro di China e acrilico su carta filigranata del 1700 – Parigi 1999, cm. 21.5/31

Il silenzio è un preludio di apertura alla Rivelazione, e indica il passaggio mistico verso Dio. Secondo le tradizioni, ci fu silenzio prima della Creazione, e ci sarà ancora silenzio alla fine dei tempi. Esso avvolge i grandi avvenimenti, e dona maestà alle cose: è in se stesso una grande cerimonia. Le torri degli ultimi adepti del culto zoroastriano di Ahura Mazda costituiscono un'oasi di silenzio mentale nel clamore metropolitano di Karachi.

(Rancidoro)

13 – “TURNURILE TĂCERII”

Tuș și acrilic pe hârtie filigranată din sec. al XVIII-lea Paris 1999, 21,5/31 cm

Tăcerea este un preludiu de deschidere către Revelație și indică calea mistică către Dumnezeu. Potrivit tradițiilor, a fost tăcere înainte de Creație și va mai fi încă tăcere la sfârșitul timpurilor. Ea învâluie marile evenimente și conferă măreție lucrurilor: este prin ea însăși o mare ceremonie. Turnurile ultimilor adepți ai cultului zoroastrian al lui Ahura Mazda constituie o oază de tăcere mentală în vacarmul metropolitan din Karachi.

(Rancidoro)

13 – “THE TOWERS OF SILENCE”

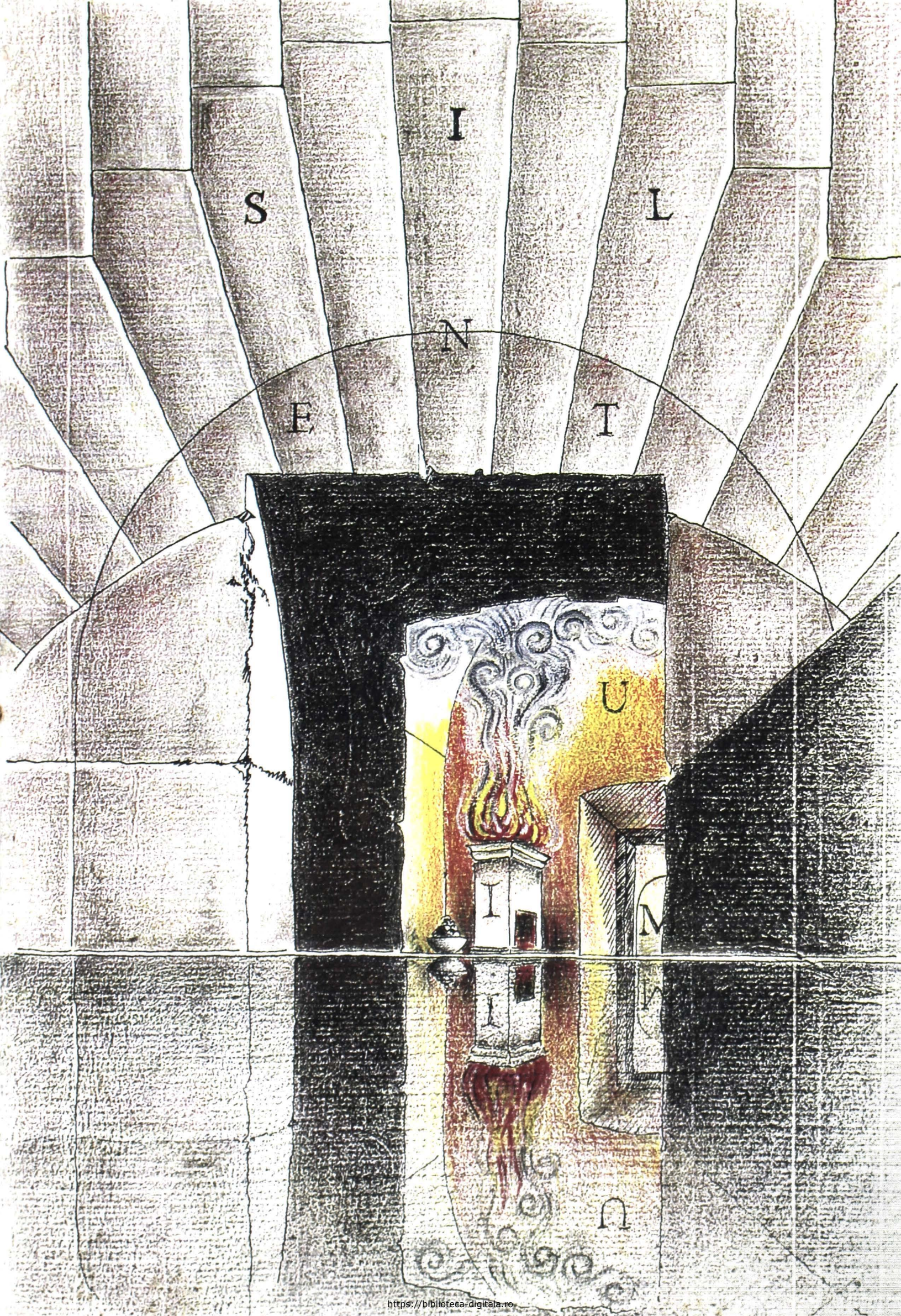
China ink and acrylic on XVIII century paper – Paris 1999, cm. 21.5/31

The silence is a prelude of openness to the Revelation, and it indicates the mystical passage towards God. According to the tradition, there was silence before the Creation, and there will be silence again at the end of the Time.

Silence envelopes the great events, and it gives majesty to the things: it is in itself a grand ceremony.

The towers of the last initiates of the zoroastrian cult of Ahura Mazda constitute an oasis amid the urban noises in Karachi.

(Rancidoro)

S

I

L

N

E

T

U

I

M

U

14 – “ATALANTA” (FINESTRE ROMANE I)

Inchiostro di china e pastelli su pergamena, Parigi 1999 – cm. 21/29,5

Per l'arringo mortal, nova Atalanta
l'anima peregrina e semplicita
corre veloce, e con spedita pianta
del gran viaggio al termine s'affretta.

Ma spesso il corso suo stornar si vanta
il Senso adulator, che a sè l'alletta
con inganno piacevole e giocondo
di questo pomo d'or, che nome ha mondo.

(G. B. Marino)

14 – “ATALANTA” (FERESTRE ROMANE I)

Tuș și pastel pe pergament, Paris 1999 – 21/29.5 cm

În arena fatală, nouă Atalantă
sufletul peregrin și candid
aleargă, aleargă și sprinten se-avântă
spre ținta marii întreceri zorind.

Adeseori însă amăgitoare simțire
se complăce să-l întoarcă din drum
Vrăjindu-l cu mirajul plăcut și senin
Al acestui măr de aur care e lumea.

(G. Marino)

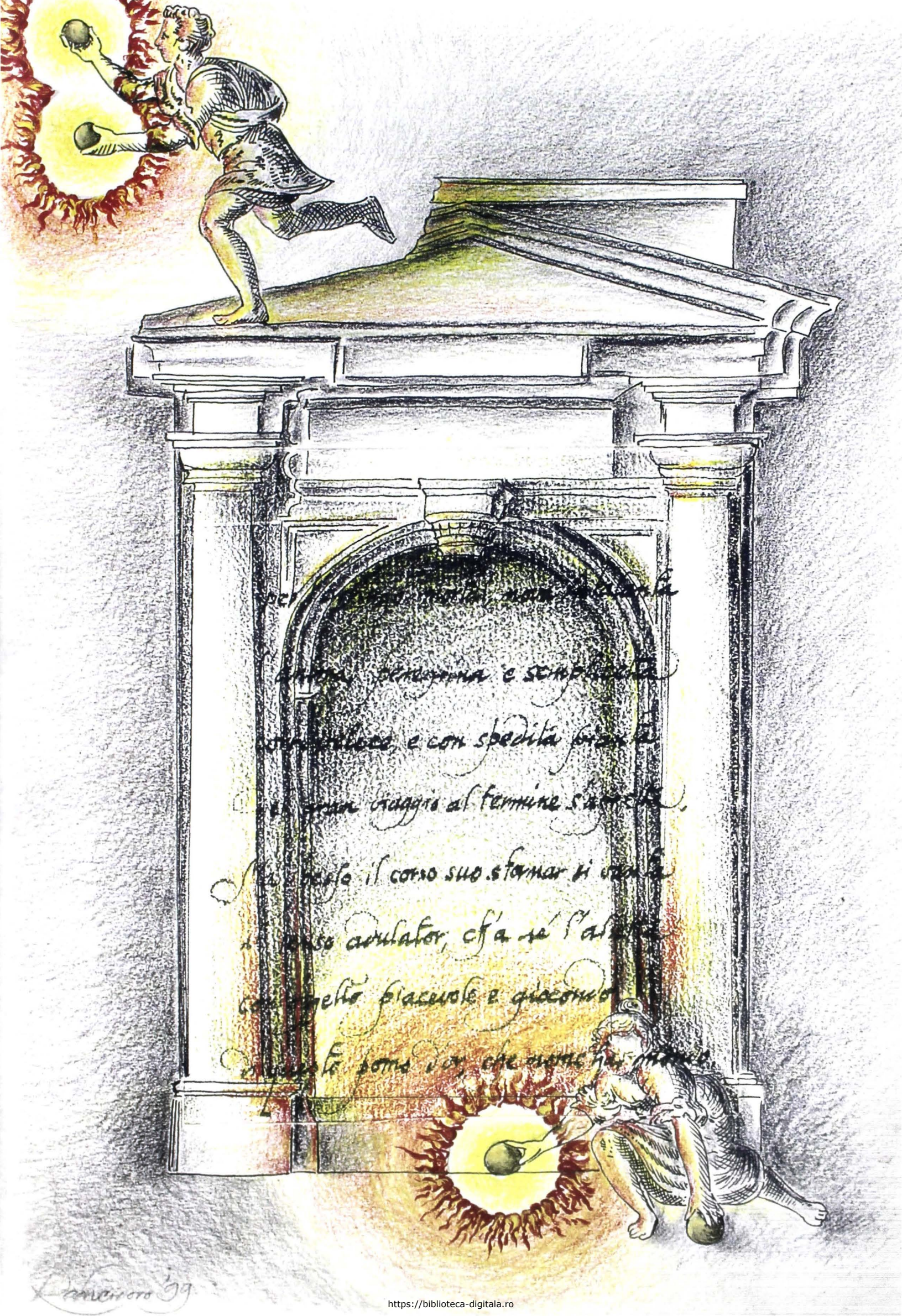
14 – “ATLANTA” (ROMAN WINDOWS I)

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29,5

*Through the mortal circus, such as a new Atlanta
the candid and wandering Soul
runs fastly, and with speedy foot
hurries towards the end of the great journey.*

*But often the flattering Sense
boasts of diverting its way
enticing it with a pleasant and merry deceit:
this golden pome, which we call the World.*

(G. B. Marino)

per la sua natura non ha
 alcuna penetra e semplice
 ondulata, e con spedita fronte
 e gran viaggio al termine s'arresta
 Ma forse il corso suo sfamar si vuole
 in passo aculator, ch'a se l'aspetta
 con meglio piacere e giacimento
 Ma se la sono io, che non ho mai

15 – “IL PALAZZO SUBURBANO” (FINESTRE ROMANE II)

Inchiostro di china e pastelli su carta filigranata del '700,
Parigi 1999 – cm. 21.5/31

Quei di città si godono il giardino,
e i ragazzi chiomati si divertono
ad obbedir, non al maestro, al villico
e con lor s'affaccenda il molle eunuco.

Pane di Roma dai al vignaiuolo,
e senza faticar ti porti in villa
ova, insalata, polli e cacio e vino.
Campagna? No, palazzo nel suburbio.

(Marziale)

15 – “PALATUL SUBURBAN” (FERESTRE ROMANE II)

Tuș și pastel pe hârtie filigranată din sec. al XVIII-lea.
Paris 1999 – 21,5/31 cm

Cei din oraș se bucură-n grădină,
iar băieții cu plete se distrează
supunându-se, nu maestrului, țaranului
și cu ei are treabă molaticul eunuc.

Pâinea Romei o dai podgoreanului,
și fără trudă îți duci la vilă
ouă, salată, pui și caș și vin.
La țară? Nu, într-un palat din suburbii.

(Marzial)

15 – “A PALACE IN THE OUTSKIRTS” (ROMAN WINDOWS II)

China ink and acrylic on XVIII century paper – Paris 1999, cm. 21.5/31

*Those living downtown
enjoy the garden,
and the long-haired boys have fun
following not their teacher,
but the villager:
and the sissy eunuch rushes to them.
You give roman bread to the vine-dresser,
and without effort carry with you
eggs, salad, chicken, cheese and wine
to the villa.
Countryside? No, a palace in the outskirts.*

(Martial)

exercet hilares facili's hortus urbanos

et pasaggo non iubente laque

parva gaudent vilico capilla

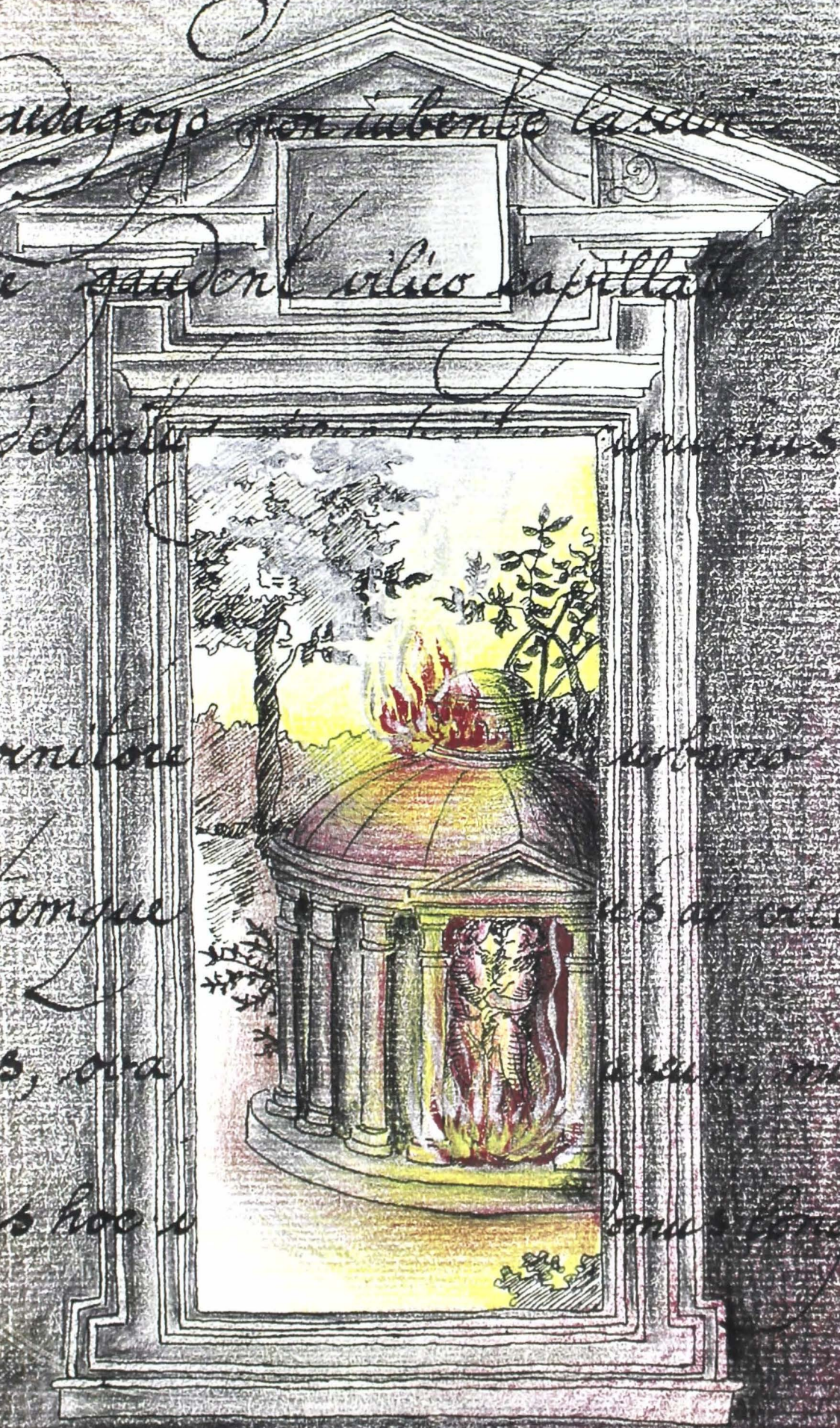
et delicias ubi hinc hinc amicus

et unitoria ubi hinc hinc amicus

sictamque us ad vitam

holus, ora, usum mustum

us hoc s. bene longe?

16 – “LE ROSE DI ELENA” (FINESTRE ROMANE III)

Inchiostro di china e pastelli su pergamena. Parigi 1999 – cm. 21/29,5

Io vidi; indovinai... Ero dietro i vetri, da tanto tempo. Non sapevo risolvermi ad andarmene. Tutto quel bianco m'attrava... Vidi la carrozza passare lentamente, nella neve. Sentii che eravate voi, prima di vedervi gittar le rose. Nessuna parola mai potrà dirvi la tenerezza delle mie lacrime. Piansi per voi, d'amore; e piansi per le rose, di pietà.

Povere rose! Mi pareva che dovessero vivere e soffrire e agonizzare, su la neve. Mi disperai... sorridete?

(G. D'Annunzio)

16 – “TRANDAFIRII ELENEI” (FERESTRE ROMANE III)

Tuș și pastel pe pergament, Paris 1999 – 21/29,5 cm

Am văzut; am ghicit... Eram dincolo de geamuri, de mult timp. Nu mă puteam hotări să plec. Tot albul acela mă atrăgea... Am văzut trăsura trecând încet, prin zăpadă. Am simțit că erați voi, înainte să vă văd aruncând trandafirii. Nici un cuvânt nu va putea vreodată să vă spună cât de amare îmi erau lacrimile. Am plâns pentru voi, din dragoste; și am plâns pentru trandafiri, de milă.

Sărmani trandafiri! Mi se părea că trebuiau să trăiască, să sufere și să agonizeze în zăpadă. M-a cuprins disperarea ... zâmbiți?

(G. D'Annunzio)

16 – “HELEN'S ROSES” (ROMAN WINDOWS III)

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29,5

I saw it and guessed... I had been longtime behind the windows. I could not make up my mind and leave. I saw the coach move slowly, in the snow. All that white stuff was attracting me.

I felt that it was you, even before I could see you throwing away the roses. No word could even tell you the sweetness of my tears. I cried for you, of love. I cried for the roses, of pity.

Poor roses! I had the impression that they could live and suffer and agonize, on the snow. I was desperate... are you laughing?

(G. D'Annunzio)

Il Dio di indovini... Ero dietro a reti
Da tanto tempo. Non sapero risolvere
Dex...

Tutto quel bianco m'attirava
La carrozza passare lentamente, mille

Sentii che eravate voi, prima di
tutte le rose. Nessuna parola
mi disse la tenerezza delle mani

mi per un amore; e poi
basta a trovare rose
esfero Ognuno e soffro
mei occhi (C'era)
esfero dei. L'ombra

qualche
qui
qualche
Le
mei

non riuscu a trovare
attualita. Ma: Suo vero
sabri etc?

Elena

1937

17 – “IL GRANDE COSTRUTTORE”
(FINESTRE ROMANE IV)

Inchiostro di china e pastelli su pergamena, Parigi 1999 – cm.
21/29.5

...Ora posa una porta,
or vi adatta una chiave e compra un catenaccio,
or qua, or là, rifà o sposta le finestre,
e pur d' edificare, farebbe qualsiasi cosa,
per poter poi rispondere, a chi gli chiede soldi
una sola, stessa parola: “io fàbbrico”.

(Marziale)

17 – “MARELE CONSTRUCTOR” (FERESTRE
ROMANE IV)

Tuș și pastel pe pergament. Paris 1999 – 21/29.5 cm

... Acum pune ușa,
acum potrivește cheia și cumpără un lanț,
ici și colo, repară sau mută ferestrele,
și ca să construiască, ar face orice,
ca să poată spune apoi, celor care îi cer bani
un singur, același cuvânt: “eu fàbriic”.

(Marzial)

17 – “THE REAL ESTATE INVESTOR” (ROMAN WINDOWS IV)

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29.5

...Now he is preparing a door,
then he finds the appropriate key
and buys the lock;
here and there he renovates
or moves the windows.
He would do anything
just to make a house
and be able to answer
only a sentence to the beggar:
“I build”.

(Martial)

modo limina ponit

nunc foribus claves aptat emitque seras,

nunc has, nunc illas

reficit mutatque fenestras;

Dum tantum aedificet,

quidlibet ille facit - oranti nummos

ut dicere possit amico

unum illud verbum Gellius "aedifico"

modo limina ponit, nunc foribus claves aptat emitque seras
nunc has nunc illas reficit mutatque fenestras
dum tantum aedificet, quidlibet ille facit
oranti nummos ut dicere possit amico
unum illud verbum Gellius "aedifico"

modo limina ponit, nunc foribus claves aptat emitque seras,
nunc has, nunc illas reficit
mutatque fenestras, dum tantum aedificet
quidlibet ille facit - oranti nummos ut
dicere possit amico unum illud
verbum "aedifico"

modo limina ponit, nunc foribus claves aptat
emitque seras, nunc has, nunc illas
reficit mutatque fenestras; dum tantum aedificet
quidlibet ille facit - oranti nummos ut dicere possit
amico unum illud verbum Gellius "aedifico"

18 – “LA VIA SACRA” (FINESTRE ROMANE V)

Inchiostro di china e pastelli su pergamena. Parigi 1999 – cm. 21/29.5

La cantitate mi tradisce;
ti chiedo suffragio, o Priapo.
Non denunciarmi cu i tuoi indizi:
non dire che le mele casarecce
da me offerte
le ho rubate sulla Via Sacra.

(dai Carmina Priapea)

18 – “VIA SACRA” (FERESTRE ROMANE V)

Tuș și pastel pe pergament. Paris 1999 – 21/29.5 cm

Cantitatea mă trădează;
îți cer îndurare, o Priape.
Nu mă denunța cu indiciile tale:
nu spune că merele de țară
de mine dăruite
le-am furat pe Via Sacra.

(din Carmina Priapea)

18 – “VIA SACRA” (ROMAN WINDOWS V)

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29.5

*Red-handed I could be caught
because of the quantity.
I beg you, Priapus
do not betray me with your clues:
do not tell people
that the homely apples
I offered to you
were stolen on the Via Sacra.*

(*Martial*)

Handwritten cursive text, possibly a list or a series of entries, written in dark ink. The text is highly stylized and difficult to decipher due to the dense, overlapping script. The words appear to be variations of a single name or title, possibly "Pianzo" or "Pianzo", repeated across multiple lines. The text is arranged in approximately 12 horizontal rows, with some lines being more densely packed than others. The overall appearance is that of a handwritten manuscript or a list of names.

Lanciano '39

19 – “EUCLIONE” (FINESTRE ROMANE VI)

Inchiostro di china e pastelli su pergamena, Parigi 1999 – cm. 21/29,5

Bada! Non fare entrare in casa
nessun estraneo. E, poiché qualcuno
può chieder fuoco, voglio che lo spenga,
che non possano prenderne pretesto
a chiedere di te.
Se trovo acceso, sarai spenta tu!
Se chiedono acqua, di che il pozzo è asciutto.
Se chiedono un coltello,
il mortaio, il pestello, la mannaia,
o le stoviglie che i vicini sogliono
sempre chiedere in prestito,
di che un ladro è venuto, e li ha rubati.
Insomma, in casa mia, quando son fuori,
non voglio che nessuno entri!

(Plauto)

19 – “EUCLION” (FERESTRE ROMANE VI)

Tuș și pastel pe pergament, Paris 1999 – 21/29,5 cm

Fii atent! Nu lăsa să-ți intre în casă
nici un străin. Și, fiindcă cineva
poate cere foc, vreau să-l stingi,
ca să nu aibă pretext
să-l ceară de la tine.
Dacă găsesc aprins, te vei stinge tu!
Dacă-ți cer apă, spune că fântâna e uscată.
Dacă-ți cer un cuțit,
mojarul, pisălogul, satărul,
sau vasele pe care vecinii obișnuiesc
mereu să le ceară cu împrumut,
spune că a venit un hoț și le-a furat.
Prin urmare, în casa mea, când eu sunt plecat,
nu vreau să intre nimeni!

(Plaut)

19 – “EUCLYON” (ROMAN WINDOWS VI)

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29.5

*Beware! Don't let any stranger in.
And, just because anybody
may ask for fire,
I want you to extinguish it –
so no one would have a good reason
to contact you.
If I find it on, you yourself
will be extinguished!
If they ask for water,
tell them that the pit is dry.
If they want a knife,
the mortar, the pestle, the cleaver
or any of the kitchenware
that the neighbors so often borrow,
tell them that we have been robbed
of everything.
So, when I am out,
I don't want anybody come home!*

(Plautus)

20 – “LA FIAMMA DELLA FEDE”

Inchiostro di China, pastelli e acrilico su pergamena – Parigi 1999, cm. 21/29.5

Fà della mia vita
una lampada
e del mio tenero cuore
il suo stoppino.

Lascia che arda
giorno e notte
di fronte a te, o Signore.

(R. Tagore)

20 – “FLACĂRA CREDINȚEI”

Tuș, pastel și acrilic pe pergament, Paris 1999, 21/29,5 cm

Fă din viața mea
o lampă
și din inima mea fragedă,
fitilul său.

Las-o să ardă
zi și noapte
în fața ta, o Doamne.

(R. Tagore)

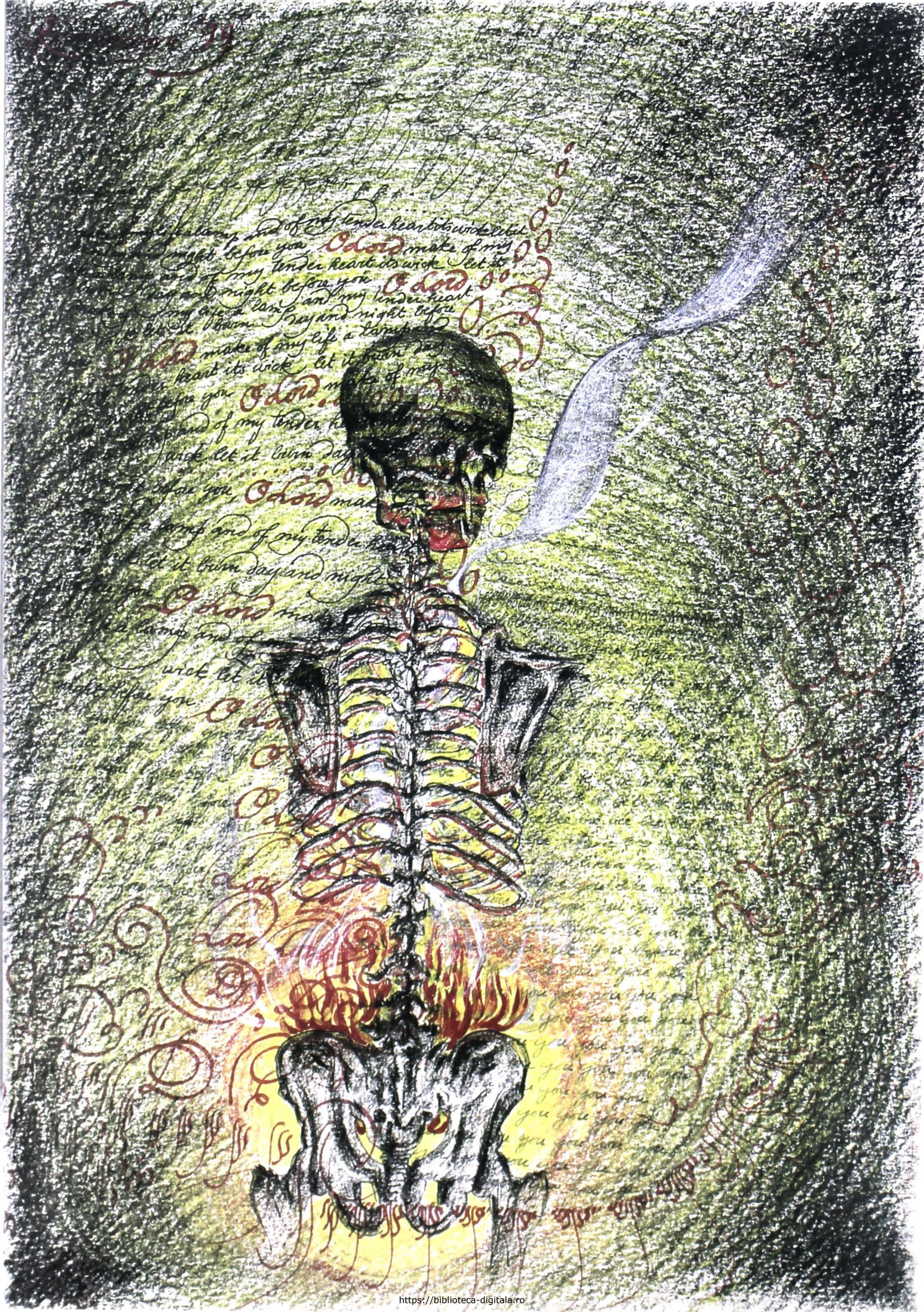
20 – “THE FLAME OF THE FAITH”

China ink and acrylic on parchment – Paris 1999, cm. 21/29.5

*Make of my life
a lamp
and my tender heart
its wick.*

*Let it burn
day and night
before You, O Lord.*

(R. Tagore)

a lamp and of my tender heart its wick let
 burn day and night before you **O Lord** make of my
 tender heart its wick let it burn day
 and night before you **O Lord**
 my life a lamp and my tender heart
 its wick let it burn day and night before
 you **O Lord** make of my
 tender heart its wick let it burn day
 and night before you **O Lord** make
 of my tender heart its wick let it burn
 day and night before you **O Lord**

Paolo Sabbatini Rancidoro

Nato a Porto S. Elpidio (Italia), ha appreso le tecniche del disegno e della pittura presso maestri contemporanei della sua regione nativa, le Marche, mentre completava gli studi classici ed umanistici. Pratica la calligrafia da allora. Ha partecipato a molte esposizioni e concorsi artistici fino agli anni '80, quando ha intrapreso una lunga carriera internazionale. Ciò gli ha dato la possibilità di trarre ispirazione da culture esotiche e differenti per la sua attività pittorica. Nel 1996 si è trasferito a Parigi, dove ha seguito corsi di grafica, aerografia e decorazione. Dal 1998 pubblica una rivista cibernetica su INTERNET, concernente Arte e Scienze Umane, ed il suo sito artistico (www.amfr.com/almirah).

Nel 1999 Rancidoro ha disegnato scenografia e costumi per lo spettacolo operistico "Seduzioni Mozartiane" rappresentato con largo successo a Karachi, Lahore, Tarbela e Islamabad (Pakistan).

Esposizioni recenti:

- 1998 – collettiva "Caos: Ritmi dell'Arte" – La Corte di Boboli, Roma (Italia)
- 1999 – collettiva, Artuel 99, Beirut (Libano)
- 1999 – collettiva, Biblioteca Nazionale Al-Assad, Damasco (Siria)
- 1999 – personale "Almirah" – Il Politecnico, Roma (Italia)
- 1999 – personale "Almirah" – Università Agraria, Vasanello (Italia)
- 1999 – personale "Almirah" – Galleria Einaudi Electa, Viterbo (Italia)
- 1999 – personale "Qaus-E-Quzeh mein shairi" Collegio Nazionale delle Arti, Lahore (Pakistan).

Paolo Sabbatini Rancidoro

Born in Porto S. Elpidio (Italy), he learned drawing and painting from contemporary Masters of his native region, the Marches, while studying humanities and classic literature. He has also been studying and practicing classic calligraphy ever since. He participated in several exhibitions and artistic contests until the early 80's. He then followed a long international career, giving him the possibility to get inspiration for his artistic activity from exotic and different cultures. In 1996 he moved to Paris and followed art academies in order to master the techniques of graphics, spray painting, decoration. Since 1998 he is publishing a cyber magazine on INTERNET, concerning Art and Humanities, and his artistic web site (www.amfr.com/almirah).

In 1999 Rancidoro has designed the scenography and costumes for the Opera shows "Mozart Seductions" performed with great success in Karachi, Lahore, Tarbela and Islamabad (Pakistan).

Recent exhibitions:

- 1998 – group "Chaos: rhythms of Art" – La Corte di Boboli, Rome (Italy)
- 1999 – group "Artuel 99" – Beirut (Lebanon)
- 1999 – group, National Library "Al Assad", Damascus (Syria)
- 1999 – solo "Almirah" – Il Politecnico, Rome (Italy)
- 1999 – solo "Almirah" – Università Agraria, Vasanello (Italy)
- 1999 – solo "Almirah" – Einaudi Electa Gallery, Viterbo (Italy)
- 1999 – solo "Qaus-E-Quzeh Mein Shairi" – N. C. A., Lahore (Pakistan)

Paolo Sabbatini Rancidoro

Născut la Porto S. Elpidio (Italia), a învățat tehnica desenului și a picturii de la măestrîi contemporani din regiunea sa natală, Marche, în timp ce-și completa studiile clasice și umaniste. De atunci practică calligrafia. A participat la multe expoziții și concursuri artistice până în anii '80, când a întreprins o lungă carieră internațională. Acest lucru i-a dat posibilitatea să se inspire, în activitatea sa artistică, din culturi variate și exotice. În 1996 s-a transferat la Paris, unde a urmat cursuri de grafică, aerografie și decorațiuni. Din 1998 publică o revistă cibernetică pe Internet, referitoare la Arte și Științe Umane, iar situl său artistic este: www.amfr.com/almirah.

În 1999, Rancidoro a desenat scenografia și costumele pentru spectacolul de operă "Seducții mozartiene", reprezentat cu mare succes la Karachi, Lahore, Tarbela și Islamabad (Pakistan).

Expoziții recente:

- 1998 – colectivă, "Haos: Ritmurile Artei" - La Corte di Boboli, Roma (Italia)
- 1999 – colectivă, Artuel 99, Beirut (Liban)
- 1999 – colectivă, Biblioteca Națională Al-Assad, Damasc (Siria)
- 1999 – personală, "Almirah" – Politehnica, Roma (Italia)
- 1999 – personală, "Almirah" – Universitatea Agronomică, Vasanello (Italia)
- 1999 – personală, "Almirah" – Galeria Einaudi Electa, Viterbo (Italia)
- 1999 – personală, "Qaus-E-Queh mein shairi", Colegiul Național al Artelor, Lahore, Pakistan.

Traducerea textelor în limba engleză: Rancidoro
Traducerea textelor în limba română: Nicoleta Panait

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“

